

Vestlandsfanden har reist land og strand rundt i 30 år

Vestlandsfanden med frontfigur Reidar Brendeland har turnert Norge rundt sammenhengende i 30 år. Folkrock-bandet oppsummerer tre tiår med samlealbumet «Livets glade plommer».

Håkon Hapnes Strand tekst

MUSIKK: Det startet helt på tampen av 70-tallet. I romjulen 1979 spilte Vestlandsfanden en prøvejobb i Haugesund kretsfengsel. Den første ordentlige spillejobben var på nyåret 1980. Siden da har frontfigur Reidar Brendeland vært ute på landeveien og spilt konserter uten avbrudd. Med et snitt på over 100 konserter i året betyr det godt og vel 3000 fullførte konserter opp gjennom årene. Besetningen har ofte vært byttet ut. Mellom 60 og 70 musikere har vært innom Vestlandsfanden. Nøyaktig hvor mange det er, vet ikke Brendeland, men én ting er sikkert: Han er den eneste som har vært der hele tiden.

LIVET PÅ VEIEN: – Det har vært en fantastisk reise. Men det har ikke bare vært fest og gøy. Det har vært slitsomt òg. Vi har mellom 200 og 250 reisedager i året. Livet på landeveien er noe som må læres. Alle er ikke bygd for å reise sammenhengende i sju uker og gjerne 40–60 mil hver dag. En gang hadde vi en ny trommeslager fra «det hippe Oslo-miljøet». Den første spillejobben han skulle være med på, var i Kirkenes. Vi satte oss i bussen og dro av gårde. Da vi var kommet til Kongsvinger, spurte han om vi ikke var fremme snart, forteller Brendeland.

Han beskriver Vestlandsfanden som to ting: en sosialantropologisk studie og Norges største rockeoppdrett. Det første fordi gruppen får oppleve hele Norge i alle samfunnslag. Det andre fordi mang en norsk musiker har lært bransjen å kjenne i Vestlandsfanden. Deriblant hele originalbesetningen i Vamp.

IMAGE-PROBLEM: Platene til Vestlandsfanden har stort sett fått gode kritikker siden midten av 90-tallet, men Brendeland mener likevel gruppen sliter med et image-problem.

– Mange ser jo på oss som et danseband, men vi er et rockeband. Vi er et rockeband som det går an å danse til, mens Ole Ivars er et danseband det ikke går an å rocke til, forklarer Brendeland.

Han mener Vestlandsfanden er elendige til å markedsføre seg selv. Det blir det ikke nok tid til når konserter skal spilles landet rundt. For bandet har virkelig vært overalt.

– Den ene dagen spiller vi på en

BANDET: Den nåværende besetningen i Vestlandsfanden. Fra venstre: Tor Lindberg, Ivar Woxmyhr, Reidar Brendeland, Øystein Boge og Andreas Berg.

oljeplattform i Nordsjøen, den neste dagen spiller vi for statsministeren, dagen etter spiller vi i et fengsel og dagen etter der på et bygdehus i Selbu. Jeg har stort sett spilt alle plasser i Norge hvor

det finnes et hus med mer enn seks vinduer på en vegg.

Men det blir feil når en liten avis i Haugesund skriver at vi bare spiller for fulle bønder i Suldal.

I 2001 spilte vi fire konserter i Hong Kong. Da jeg spurte arrangøren hvor mange som var til stede på den ene konserten, antydte han at det var i hvert fall 50.000. Så det blir feil å kalle oss

DISKOGRAFI

«Vestlandsfanden» (1982)
 «Lystig Lag» (1983)
 «Vestlandsfanden III» (1987)
 «Livets glade gutter» (1989)
 «Livet har aldri vært rettferdig» (1990)
 «Fanden er løs» (1993)
 «Klappet & klart» (1994)
 «Horn & harpe» (1995)
 «Ei god stund» (1996)
 «Plommer i Hardanger» (1999)
 «Hokahey» (2003)
 «El Gordo» (2005)
 «Tipping og trygd» (2009)
 «Livets glade plommer» (2010)

” Jeg er ingen cowboy som rir inn i solnedgangen. Jeg er en cowboy som rir inn i byen og skyter på alt som rører seg.

Reidar Brendeland

et bygdeband når vi har spilt for 50.000 kinesere, sier Brendeland.

FORTSETTER VIDERE: 30 år har gått. Men den erfarne musikeren har ikke tenkt å kaste inn gitaren med det første.

– Vestlandsfanden har aldri fått så gode tilbakemeldinger som vi har gjort de siste tre årene. Jeg er ingen cowboy som rir inn i solnedgangen. Jeg er en cowboy som rir inn i byen og skyter på alt som rører seg, sier Brendeland.

Samleplaten er en blanding av de mest kjente, de mest undervurderte og noen nye låter.

– Jeg prøvde å se hvor mange sanger jeg klarte å presse inn på dobbeltplaten før det lyste rødt. Da ble det 44, sier Brendeland.

hakon.hapnes.strand@aftenbladet.no

44 gamle og nye sanger fra gølv og grasrot

VESTLANDSFANDEN: «Livets glade plommer» (Rockfarm)

Vestlandsfanden oppsummerer sine 30 år med 44 sanger og åpner de to cd-ene med «Plukka plommer i Hardanger» og «For livets glade gutter

går solen aldri ned». Du skal ha bodd mange år i andre land for aldri å ha hørt disse. Blant fire nyskrevne sanger finner vi «Julekveld på Ila», skrevet om en kjenning av Reidar Brendeland, saudabuen som i løpet av sine 30 års sammenhengende turnering har spilt utallige fengselskonserter. «Sommer» er en annen typisk

Brendeland-sang, for Reidar Brendeland er Vestlandsfanden, og Vestlandsfanden er Reidar Brendeland. En hærskare bandmedlemmer har kommet og gått siden Brendeland hadde med seg Bjarne Dankel d.y., Øyvind Staveland, Kjell Henriksen og Ivar Rudi på de første øvelsene høsten 1979. «Sauda», «Siste dans på Fol-

kets Hus», «Postmann postmann» og «Brenn alle bruar» er selvsagt med, men også følsomme øyeblikk som «God stund». Også de seneste sangene har holdt et solid nivå, som «Selveste Ann». Men én ting har jeg alltid lurt på: Hva synger Brendeland egentlig i refrenget på «Fett på knokane»?

Geir Flatøe